

Sommige verhalen ontstaan uit fantasie.
Andere dragen onbewust herinneringen met zich mee.

Dit boek is deels geïnspireerd door mijn man, die ik in 2012 verloor. Zijn tweede naam was Gunther en zijn interesse in de Tweede Wereldoorlog leeft op een bijzondere manier voort in dit verhaal.

De verborgen bunker

Mandy Bulstra

© Mandy Bulstra, 2026

Auteur : Mandy Bulstra
Omslagontwerp : Omslagillustratie tot stand gekomen met
behulp van AI-technologie in opdracht
van Mandy Bulstra
Tekst en redactie : Mandy Bulstra

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden openbaar gemaakt en/of
verveelvoudigd door middel van druk, fotokopie, film of op
welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de auteur.

ISBN : 9789465465524
Uitgever : Self published via Brave New Books

-De Verhuizing-

Vrijdag; begin jaren '80. Mark is bezig zijn spullen in dozen te pakken. Ze gaan verhuizen. Zijn ouders hebben een groter huis gekocht aan de rand van de stad, een kilometer of veertig van het dorpje waar ze nu wonen. Voor Mark een vreemde gewaarwording. Hij heeft nog nooit een verhuizing meegemaakt, laat staan het feit dat hij een vertrouwde omgeving moet achterlaten; zijn geboorteplaats nota bene. Allerlei gedachten spoken door zijn hoofd. Zijn vrienden, voetbal, vissen, het loopje naar zijn lieve en zorgzame buurvrouw, het houdt niet op.

Ondanks deze ietwat zorgelijke gedachten is hij zeker wel een klein beetje positief. Zijn school ligt nu op een kleine fietsafstand van hun nieuwe stek en de stad biedt vast ook mogelijkheden en sportverenigingen waar hij andere vrienden kan maken. Mark is niet bang voor nieuwe uitdagingen. Zijn kamer rondkijkend weet hij niet waar hij moet beginnen, overal ligt wat.

'Laat ik maar bij 't bureau beginnen', mompelt hij in zichzelf. Hij schuift zijn bureau van de muur.

'Hé! Jou was ik al een tijdje kwijt! Da's nog eens een mooie vondst'

Mark frommelt een stoffig briefje van tien gulden in zijn zak.

'Hé Mark, ben je nou nog niet klaar? De vrachtwagen komt morgen! Je broer heeft alle dozen al keurig opgestapeld liggen. Waarom ben je er ook niet eerder mee begonnen!'

Zijn moeder is binnengekomen en klinkt bijzonder geërgerd.

'Ja maar hij is al weken bezig! En ik doe dit effe in één dag, dat lukt mij wel, echt mam'

'Sorry dat ik zo uitval maar het is ook allemaal zó hectisch op het moment. Er moet nog zoveel geregeld worden. Moet ik je anders

even helpen?' Mark kijkt haar met fronsende wenkbrauwen aan. 'Nee ma, het lukt mij wel' Mark voelt er niets voor dat zijn moeder zich met zijn spulletjes bemoeit.

'Oke, kom je met een uurtje naar beneden? Het eten is dan klaar' Als moeder weg is stort Mark zich op zijn spullen. Boeken komen bij boeken, kleren bij kleren enz. Af en toe komt hij iets tegen wat hij al langer kwijt was welke hij dan met rollende ogen in een aparte doos stopt waar 'gevonden voorwerpen' op geschreven staat. Het uur is snel voorbij als Mark zijn Moeder onderaan de trap hoort roepen.

Met dat hij zijn slaapkamer verlaat stapt ook net zijn broer de gang op.

'Hé kleintje! Al klaar voor de grote dag?', grapt hij naar Mark.

'Tja, ik heb geen weken nodig om mijn spullen in te pakken!', antwoord hij snerend terug. Zijn broer geeft hem een por in zijn zij en samen stuiven ze de trap af.

Mark is vijftien en zijn broer Teun is zeventien. Met zo nu en dan een pittige aanvaring kunnen zij het goed met elkaar vinden.

'Héhéhé, een beetje rustiger kan ook wel!' roept moeder vanuit de keuken.

Als ze de keuken binnen komen zit vader al aan tafel. De broers schuiven aan waarop moeder de laatste pan op tafel zet en ook plaats neemt aan tafel.

'Hoever ben je nu', vraagt moeder nieuwsgierig aan Mark terwijl ze het eten opschept.

'Ik ben al klaar. Ik zei toch dat het me wel zou lukken. Alles kan zo de verhuiswagen in'

'Mooi, dan zijn we er allemaal klaar voor geloof ik. Vanavond nog even het één en ander regelen en dan kunnen we morgen in één keer over. Heb jij het water, gas en elektriciteit nu al voor elkaar?', kijkt moeder vader vragend aan. Vader, welke net een volle hap

eten in zijn mond stopt, verslikt zich zodanig dat het eten over de tafel heen sproeit.

'Uche..uche..uchee...! Verdorie! Helemaal vergeten. Dat is er...uche.. helemaal bij ingeschoten vandaag.' Met een rood hoofd kijkt hij haar schuldig aan.

'Nee he, dan kunnen we morgen dus niks! Zie je wel, ik wist dat er wat fout moest gaan! Hoe laat is het nu?'

Zenuwachtig zoeken de ogen van moeder de klok maar die is al ingepakt.

'Rustig maar mam, het is bijna zes uur', weet Mark haar te vertellen door op zijn polshorloge te kijken.

'Dan kan je nu nog bellen! Regel het even dan hebben we misschien morgen toch water, licht en gas'

'Jaja, rustig nu maar, geen paniek. Ik zal ze direct bellen'

Lichtelijk geïrriteerd schuift vader van tafel en loopt naar de telefoon. Na enige discussie met de desbetreffende medewerker weet hij toch nog water en licht te regelen, het gas zou een dag later beschikbaar zijn.

'We gaan toch niet in de kou zitten!', piept moeder.

'Ach meisje, dan gaan we gezellig met zijn allen om de open haard heen zitten. Zo koud is het ook niet meer, het is bijna half mei', oppert vader. Enigszins gerustgesteld wordt de maaltijd voortgezet. Na het eten worden nog de laatste spullen bij elkaar gezocht en ingepakt. Daarna hangen ze nog wat voor de tv, in een bijna kale woonkamer, voordat op tijd de bedden worden opgezocht.

De volgende morgen staat moeder, voor de wekker afgaat, de broers uit hun bed te rammelen.

'Jemig ma, volgens mij ben je een beetje gestrest ofzo!', roept Mark haar half slapend na. Hij draait zich om en trekt de deken ver over zich heen.

'Nog eventjes..!', mompelt hij. Net als hij weer wegzakt hoort hij gestommel op de gang. Met een ruk vliegt zijn deur open. Zijn broer stuift op hem af en springt boven op zijn bed.

'Wakker worden broertje!! Het is tijd om te verhuizen!!', schreeuwt hij in Mark zijn oor.

'Jemig Teun, rot op!! Jullie zijn allemaal gek hiero!' roept hij en duwt zijn broer van zich af. Schaterlachend rent zijn broer vervolgens de trap af. Verfomfaaid stapt hij zijn bed uit en kleed zich aan. Na een vlug en chaotisch ontbijt staat de vrachtwagen al voor de deur. Eerst worden de meubelen in de grote combinatie geschoven.

Mark zijn burens helpen ook mee, waaronder hun zoon Tim en tevens beste vriend van Mark.

'Het zal wel raar zijn hoor zo zonder jou. De mensen die in jullie huis komen wonen hebben twee dochters! Als die maar niet denken dat ze bij mij op visite kunnen komen', zegt Tim.

'Ajoh, das toch gezellig, kunnen ze misschien helpen je kamer op te ruimen want dat doe jij toch nooit, hahaha'

'Ja lach maar! Ik ben benieuwd wat voor burens jij krijgt. Misschien hebben die wel baby's, dan mag je lekker op komen passen en vieze luiers verschonon, hahahaha!'

'Nou zeg, hou op. Van één van de burens weet ik dat daar een jongen van ongeveer dezelfde leeftijd als mij woont. En een meisje van Teun z'n leeftijd, dus dat word nog wat. Maare, je komt zodra we vakantie hebben hé?'

'Ja das al geregeld, gaan we lekker de boel op stelten zetten in je nieuwe buurt', grinnikt Tim.

Als alles uit huis is en de vrachtwagen vol komt moeder aangelopen met nog twee koffers waar de gaten er, onder het sjouwen ermee, spontaan invallen.

'Deze moeten ook nog mee!'

Vader slaat met zijn hand tegen zijn voorhoofd en zucht; 'Ik had ze expres laten staan!'

'Ja maar die heb ik op de rommelmarkt gekocht, ze zijn antiek!'

Vader loopt naar moeder toe, pakt de koffers en zet deze bij het grof vuil.

'Nouja zeg!', roept moeder waarop zij hevig protesterend de auto wordt ingeduwd. Lachend om dit rare tafereel neemt Mark afscheid van Tim.

Met gemengde gevoelens klimt hij de vrachtwagen in. Hij en Teun rijden met de chauffeur mee. Als ze allemaal zover zijn gaat de kleine colonne op weg. Op de hoek van de straat draait Mark het raampje van het portier open en gunt hun huis nog een laatste blik. Ook Tim krijgt nog een laatste groet.

Dan rijdt de vrachtwagen de hoek om en verdwijnt het huis uit zicht.

'Zo, dus jullie gaan naar de grote stad te wonen! Is dat wel wat als je het leven in een dorpje gewend bent?', vraagt de chauffeur.

Een grote stevige vriendelijk ogende man met een sigaret in zijn mondhoeken, die meebeweegt als hij praat, kijkt hen even vragend aan voordat zijn blik weer op de weg glijdt.

'Ja hoor, de stad is juist veel beter en leuker. Je kan er leuk uitgaan en de scholen zijn dichterbij', antwoord Teun.

'En jij?', vraagt de chauffeur aan Mark.

Mark is stilletjes.

Hij kijkt naar buiten. De weilanden glijden aan zijn zicht voorbij. 'Ach', zucht hij, 'Wij hebben toch niks in te brengen, het zal wel moeten.'

'Ajoh, stel je niet zo aan! Je gaat het wel leuk vinden, let maar op! Binnen de kortste keren heb je een vriendinnetje!', giechelt Teun. Mark geeft Teun een boze blik maar heeft geen zin om te reageren.

'Weten jullie trouwens dat er buiten de stad veel bunkers te vinden zijn. In de oorlog zijn de meesten gebouwd. Sommige zijn te bezichtigen en bevatten veel informatie over WOII. Best interessant hoor', vertelt de chauffeur. Teun kijkt de chauffeur verstoord aan.

'Ik weet niet uit welke tijd jij komt maar tegenwoordig besteden wij geen aandacht meer aan die oorlog. Da's al zo lang geleden'

'Tja, ik kan begrijpen dat de jeugd van tegenwoordig er niks aan vind. Toch is het belangrijk om het niet te vergeten, er is te veel gebeurd. Helaas leren de hoge heren er alleen niets van want oorlogen zijn nog steeds aan de orde van de dag', antwoordt de chauffeur bedenkelijk.

'Achja, zolang het maar niet hierheen komt, dan vind ik het best. Of niet Mark. Wat ben je stil man!'

Mark heeft geen zin om mee te praten. Hij zit voor zich uit te staren en beseft dat hij zijn vertrouwde plekje verlaten heeft. Niet meer even 's avonds naar Tim, zijn buurjongen. Niet meer even naar het voetbalveldje om een balletje te trappen.

Niet meer even naar het geheime visplekje om vis te vangen en dan maar hopen dat je niet betrapd werd door de boer die daar eigenaar van is. Niet meer even...

Hij sluit zijn ogen en hoort in de verte Teun en de chauffeur met elkaar kletsen over van alles en nog wat. Na een poosje gereden te hebben komen ze in de drukke stad aan. Ze moeten stoppen voor het stoplicht. Als deze op groen springt duikt een auto, die naast hun stond om een andere richting op te gaan, ineens voor de vrachtauto langs rechtdoor.

'Zo hee, die is gek!', roept Teun.

'Ach ja jongens, zo gaat men met vrachtauto's om. De mensen hebben geen geduld meer en proberen je op die manier voor te

zijn. Het heeft helemaal geen zin want je zal zo zien dat we weer achter hem staan bij het volgende stoplicht'

De chauffeur heeft gelijk, bij het volgende stoplicht zien ze het autootje weer staan.

'Word je daar nou niet kwaad om?', vraagt Mark.

'Nee hoor, dat heeft geen zin. Dan zou ik ook gestrest achter het stuur zitten en dat doet mij én het verkeer geen goed'

'Ja, dat klinkt logisch. Zitten ma en pa trouwens nog achter ons? Ik zie ze niet meer' Mark heeft zijn gezicht plat tegen het raam aan.

'Ja hoor, die zitten bijna tegen mijn hanger aangeplakt', lacht de chauffeur.

'Hanger?', vraagt Mark.

'Ja, zo noemen we een aanhangwagen achter een vrachtwagen'
'O', antwoord Mark terwijl zijn gedachten weer afdwalen naar zijn oude huis. In hun omgeving was het niet zo druk. Er waren geen mensen die je afsneden om ergens als eerste te willen aankomen. Er waren zelfs geen stoplichten.

Door de drukte heen vind de chauffeur zijn weg richting het nieuwe huis. Na het centrum doorgereden te zijn wordt het rustiger. Ze komen in de buitenwijken terecht en al gauw rijden ze een straat in met aan weerszijden grote oude statige vooroorlogse huizen.

'Zo jongens, we zijn er!'

De vrachtauto komt tot stilstand voor een groot wit architectonisch huis met veel bomen en struiken eromheen. Alles lijkt in verwaarloosde staat. Vader en moeder rijden langs de vrachtauto de ruime inrit van grind op waar hier en daar het gras doorheen groeit.

Is dit het? Is dit betgeen waarvoor ze het oude huis verlaten hebben?... , denkt hij. Mark kan zijn ogen niet geloven.

Hij en Teun klimmen uit de vrachtauto en lopen richting vader en moeder. Moeder loopt glunderend op de inrit heen en weer. 'Ooohh, wat ben ik blij! Kijk toch eens wat een plaatje! Vinden jullie niet jongens?' Mark en Teun trekken hun wenkbrauwen fronsend op, wijzend naar hun hoofd. Vader moet erom lachen.

'Komop jongens, kijk een beetje door het verwaarloosde uiterlijk heen. Binnen is alles al geschilderd en behangen. Maandag komen de schilders en een hoveniersbedrijf voor de buitenboel, dan lijkt het al gauw wat anders'

'Hoe komt het dat het er zo uit ziet dan?', vraagt Mark.

'Hier heeft een oud vrouwtje gewoond. Ze is op leeftijd en kon op een gegeven moment niets meer zelf doen maar wilde ook geen vreemde mensen over de vloer, dus ja, dan gaat het huis al snel van je af', antwoordt vader.

Moeder is al naar de voordeur gegaan om deze open te maken. Ze horen haar luid in zichzelf pratend naar binnen gaan, af en toe een 'Ooohh' en een 'Aaah' roepen. De chauffeur rijdt ondertussen de combinatie zover dat deze met de kont van zijn hanger bij de inrit uitkomt. Hij springt er vlot uit en opent de deuren van het gevaarte. Hij wenkt Teun en Mark.

'Komop jongens, als we nu beginnen zijn we op tijd klaar en dan kan ik naar de volgende klus!'

'Hoezo? Moet u nog iemand verhuizen dan?', vraagt Mark.

'Nee, ik heb een ritje Frankrijk en dat moet op tijd gebeuren. Altijd maar haast jongen' Met zijn drieën beginnen ze te sjouwen. Vader en moeder komen ook helpen. Als Mark terug komt voor nieuwe spullen staat er een jongen achter de vrachtwagen. Hij ziet er casual gekleed uit en heeft bruin krullend haar.

'Hoi', zegt Mark.

'Hoi. Jullie moeten de nieuwe burens zijn, tenminste, ik neem aan dat jullie niet voor de lol al die spullen naar binnen sjouwen', lacht

de jongen.

'Ik zal me even voorstellen ; Ik ben Hans. Ik woon naast jullie'
Hans en Mark schudden handen.

'Ik ben Mark, en inderdaad; wij zijn de nieuwe burenen'

'Kunnen wij jullie helpen? , oppert Hans.

'Wij?', vraagt Mark verbaasd.

'Ja "wij", mijn pa en mijn zus komen ook zo'

Met dat Hans het zegt komen er een man en een ouder meisje aangelopen vanuit het huis naast hen. De man loopt er netjes gekleed bij en het meisje evenzo. Ze heeft lang blond haar en heldere twinkeloogjes. Bij Mark en Hans aangekomen schudden ook de man en het meisje de hand met Mark.

'Hallo jongen, ik ben de vader van Hans en tevens jullie nieuwe buurman! Ja weet je, wij hebben al met je vader en moeder gesproken toen ze het huis hadden bekeken. Dit is mijn dochter Annemiek. Ze is geloof ik dezelfde leeftijd als jouw broer, zeventien? '

'Ja, dat klopt. Teun is ook zeventien'

'Hoor ik daar mijn naam? ', vraagt Teun die er net komt aanlopen.
Ook hij maakt kennis met de nieuwe burenen.

Eveneens komen vader en moeder eraan gelopen en begroeten de ondertussen bekende burenen.

'Komt het uit als wij een handje helpen?', vraagt de vader van Hans.

'Alle hulp is welkom', uit moeder zich vrolijk. Met verenigde krachten worden alle spullen naar binnen gesjouwd. In het begin van de middag is de vrachtwagen leeg en overhandigt de chauffeur moeder nog een laatste doos.

'Zo mevrouw, dit is de laatste. De rekening word thuisgestuurd dus als alles naar wens is verlopen ga ik nu maar '

'Ja natuurlijk, hartstikke bedankt meneer de chauffeur. Enne, vergeet niet de rekening naar dít adres te sturen ipv het oude', knipoogt moeder.

'Nou mevrouw, daar hoeft u niet bang voor te zijn, hahaha! De chauffeur neemt afscheid van het gezelschap, draait het gevaarte om en rijdt met brullende uitlaten de straat uit.

'Zo, ik neem aan dat iedereen wel honger heeft na al dit sjouwwerk? ', vraagt moeder aan de meute.

'Ja maar ik heb geen zin in kleffe broodjes ofzo...!', geeft Mark aan.

'Nee joh! We gaan lekker chinees halen! Dan eten we vanavond wel een broodje. Weet u een goede chinees hier in de buurt?', vraagt ze aan de vader van Hans.

'Jazeker, er zit er één vlakbij ; Lim Pan, die is erg snel met eten brengen en het smaakt voortreffelijk! Ik kan hem wel even voor je bellen, ik ken het hele telefoonnummer uit mijn hoofd. We halen er wel vaker wat. Ik ben gescheiden, zoals je al weet, en wel eens vaak laat thuis, vandaar dat ik dan met de kids even chinees haal of laat brengen. Ze zeggen per slot van rekening dat rijst gezond is, hahaha!' De chinees word gauw gebeld.

Intussen word er druk gekletst en helpt Annemiek de moeder van Mark met het klaarzetten van borden en bestek.

Mark neemt Hans mee naar een stapel dozen waar zijn spullen inzitten en laat hem zijn nieuwste aanwinst zien.

'Check dit. De Atari 2600, een spelcomputer voor thuis met "Pac Man" , ken je die al?' De groter wordende ogen van Hans springen nog net niet uit hun kassen.

'No way! Hoe dan? Jij zal één van de eersten zijn die het thuis kan spelen, te gek ouwe!', roept hij enthousiast.

'Tja, mijn Pa werkt bij een mega computer bedrijf en heeft zo zijn wegen', grinnikt hij vergenoegd. Één van de redenen dat de familie verhuist is heeft te maken met het werk van vader. Hij is

gepromoveerd naar een hogere functie en er word van hem verwacht zo centraal mogelijk tussen de desbetreffende bedrijven te kunnen pendelen. Hun nieuwe stek voldoet daar prima aan plus het feit dat moeder; een fervent antiek verzamelaar, dit huis had uitgekozen vanwege de fraaie, bijzondere en gedetailleerde architectuur met een vooroorlogse bouw.

'Zullen we spelen?', vraagt hij gretig. Daar de begane grond een drukke verzameling van meubelen en dozen is gaat het feest om het spel te spelen niet door.

'Je snapt natuurlijk zelf wel dat ik hier vaker te vinden zal zijn!'; lacht Hans, enigszins teleurgesteld maar ook dol enthousiast. De jongens snuffelen nog even verder in de dozen. Als de chinees arriveert scharen de twee families zich rond een grote tafel en word er gretig opgeschept. Mark kijkt verwondert naar de buurman die net zo lang blijft opscheppen tot er een dikke kop op zijn bord zit en de rijstkorrels links en rechts van de berg afrollen. Hans kijkt schuin naar Mark.

'Let maar niet op pa, hij is een erg grote eter. Hij houdt zich nu zelfs nog in ook!' Het gezelschap barst in lachen uit.

Als er nagenoeg niets meer in de bakjes te vinden is en iedereen volgegeten achterover leunt vind de buurman het tijd om op te stappen.

'Kom kinderen, we gaan naar huis dan kunnen onze nieuwe burens nog lekker rommelen in hun rommel, hahaha, herkenbaar. Zeg eens buurvrouw, wat krijg je van mij voor het heerlijke eten?'

'Ben je mal!', roept moeder uit, 'Jullie hebben zo fijn geholpen, het eten is voor onze rekening!'

'Zal ik je nog even helpen met opruimen dan? ', vraagt Annemiek. Teun is geneigd om 'Ja' te roepen maar moeder is hem voor.

'Dank je meisje, heel lief maar de rommel is zo weggegooid en de afwas is morgen voor de vaatwasser, als die aangesloten is!'

De buren zeggen gedag en Mark loopt mee naar de voordeur.

'Maandag ben ik op tijd bij jou om naar school te fietsen, we zitten in dezelfde klas weet je. Lekker makkelijk, kunnen we elkaar helpen met spieken, hahahaha', lacht Hans. Mark zwaait de buren uit en kijkt hen met gemengde gevoelens na. Aan de ene kant fijn om nieuwe mensen te leren kennen maar aan de andere kant had het voor hem niet hoeven. Hij mist Tim, het oude knusse huis en zijn vertrouwde slaapkamer.

'Kom op jongen, doe die deur dicht, de kou komt zo naar binnen', roept moeder. Mark sluit de deur achter hem en loopt de woonkamer in. Vader zit voor de open haard met lucifers en wat proppen papier te stuntelen.

'Moet daar geen hout op?', vraagt moeder die in de deuropening staat.

'Jaha, dat is Teun nu aan het zoeken en anders is er nog een oud tafeltje met houtworm die kan branden', grapt hij, knipogend naar Mark wijzend naar het ding. Moeder kan daar niet om lachen en sleept het 'offer' gauw naar de gang. Gelukkig voor haar komt Teun de kamer in met een mand haard hout.

'Er ligt nog heel veel man, daar kunnen we de winter wel mee doorkomen joh!'

'Dat klinkt goed, de warmte en de sfeer die de open haard geeft is erg gezellig. Maar goed, we gaan niet elke dag branden, gewoon voor de gezelligheid af en toe', antwoordt vader.

'Nee inderdaad want het stinkt!', roept moeder vanuit de keuken. Vader kijkt even op en rolt met zijn ogen.

'Ja hoor jongens, je moeder heeft gelijk. Maar... stiekem vind zij het wel leuk' Mark en Teun grinniken. Met een paar dunne stukjes hout vlamt de open haard gauw op.

- De Kist -

Met een dienblad vol glazen, gevuld met drinken, komt moeder de kamer in. Met z'n allen kruipen ze voor de open haard. Al pratend over de nieuwe burens en het huis beginnen ze om de beurten luidkeels te gapen, het gesjouw met meubels en dozen gaat ze niet in hun koude kleren zitten. Dan staat moeder op.

'Zo, voordat we hier bij de open haard in slaap vallen neem ik jullie mee naar jullie nieuwe kamers. Wij hebben de kamers voor jullie uitgezocht want als jullie zelf kiezen word het ruzie. Er is ook een badkamer en w.c. boven dus lekker makkelijk. Ik zal ook de zolder laten zien, die is gigantisch. Je vader wil het laten verbouwen tot een soort relaxruimte voor ons allemaal. Dan kunnen jullie met jullie vrienden en vriendinnetjes lekker 'chillen!' 'Goh mam, dat klinkt heel stom als jij dat zegt!', giechelt Mark.

Moeder loopt ze voor, een centrale trap in het huis op, naar een grote overloop met een gang aan weerszijden.

'De badkamer en w.c. zijn hier op de overloop. Links hebben jullie vader en ik een grote slaapkamer en tegen over ons een logeerkamer. Rechts is jullie domein met aan de linkerkant Teun's kamer en rechts Mark's kamer. Qua grootte bijna gelijk dus ik wil geen gezeur!' Teun en Mark zijn erg nieuwsgierig en lopen gauw naar hun kamer toe. Als Mark zijn kamer binnen komt kijkt hij zijn ogen uit.

Daarom had zijn moeder steeds gevraagd wat voor kleuren hij leuk vindt, de kamer, kozijnen, muren en zelfs gordijnen, alles in zijn favoriete kleuren! Het raam staat op een kiertje om de verf lucht te verdrijven maar laat tegelijkertijd een ijzig koude wind binnen. Hij loopt naar het raam om het dicht te doen. Zijn raam kijkt uit op de tuin. De grote verwaarloosde struiken en bomen

hangen door elkaar heen en lijken er geen zin meer in te hebben. Ze schijnen te strijden met elkaar om een streepje licht.

Het grote grasveld is in tijden niet gemaaid, het is tergend lang en ligt er somber bij. Achter in de tuin ziet hij veel struiken bij elkaar en daarachter bevindt zich een bosje.

'Hoe vind je de kamer?' , vraagt moeder glimlachend in de deuropening.

'Erg leuk Mam, bedankt, en pap natuurlijk ook!' Ook Teun is erg tevreden meld ze.

'Kom, loop met me mee naar de zolder dan laat ik je zien hoe we het in gedachten hebben' Samen lopen ze naar de overloop waar moeder aan een touw trekt wat een vlizotrap naar beneden doet komen. Ze klimt voorzichtig het wankele trappetje op. Het kraakt en zucht aan alle kanten kraakt.

'Goh mam, volgens mij moet je wat minder eten...hihihi', giechelt Mark. Moeder kan er wel om lachen.

'Hihihihi, tja dan moeten ze het eten maar niet zo lekker maken!'

Eenmaal boven staan ze in een immens grote ruimte in te staren. Aan weerszijden van de gevel bevinden zich oude ronde raampjes met enkel glas. Doordat er waarschijnlijk jaren geen aandacht meer aan is besteed zijn ze bedekt met een wazige groene laag. Moeder zoekt het licht knopje en klikt het licht aan. Een met spinrag bedekt bolletje zorgt voor sobere verlichting. Het werpt vreemde schaduwen op de muren.

Grote donkere balken doorkruisen de zolder en het dakbeschot is zichtbaar waardoor het geheel groot en bombastisch aanvoelt.

'Wauw...!', mompelt Mark.

'Jahaa, das nog eens een zolder, niet dan? Kijk je vader wil daar ongeveer een biljart neerzetten, kan hij af en toe lekker poolen met zijn twee zonen! En daar wil hij een barretje bouwen met een loungehoek, dat word echt helemaal te gek. Ook moeten er wat

dakramen geplaatst worden voor wat extra licht overdag. Leuk hé?'

Druk mompelend struint ze over de nog redelijke strakke houten vloer heen. Mark loopt naar één van de ronde raampjes toe. Hij kan er niet doorheen kijken.

Zijn blik loopt langs de donkere schuine kant van de zolder naar beneden toe. Achter een schot wat half open staat ziet hij een donkere massa.

'Hé mam, wat is dat?' Hij wijst ernaar.

'Ik zou het niet weten jongen, ik kom eraan'

Ze knielen allebei neer om het nader te bekijken.

'Het lijkt wel een kist', merkt Mark op.

'Kom, we trekken hem in het licht', zegt moeder. Samen pakken ze de kist en slepen het naar een plek waar het flauwe licht, wat nog enigszins door het raampje schijnt, naar voren. Het ziet er oud uit en heeft sierlijk ijzerbeslag.

'Er zit geen slot op', merkt Mark op, ' en er ligt ook geen dikke laag stof op... het lijkt wel of ze deze kist vergeten zijn '

Samen staren ze naar de kist.

'Zullen we eens kijken wat er in zit?', vraagt moeder met twinkelen oogjes.

'Jij bent ook nieuwsgierig mam!'

'Ach ja, we zullen toch moeten weten wat erin zit, voor hetzelfde geval zit de kist vol met rotzooi, dan kunnen we hem houden, heb ik gelijk een mooie antieke kist!' Voordat Mark überhaupt kan reageren heeft ze de kist al geopend.

Het eerste wat ze zien zijn een aantal antieke fotolijstjes met al even antieke foto's erin. Mark pakt er één en bekijkt de foto. Het zijn een soort zwart, wit, bruine foto's. Er staan een man en een vrouw op met een jong meisje voor hun gepositioneerd zoals vaak op oude foto's. Niemand lacht er. Moeder heeft ook een

lijstje met een foto. Weer ziet hij de man, vrouw en het meisje, maar daar zien ze er ouder uit.

Weer lachen ze niet.

'Waarom lachen ze niet op de foto's', vraagt hij.

'Tja, zo was dat vroeger denk ik. Ik heb ook oude foto's van mijn moeder haar ouders en daar lachen ze ook niet. Dat was denk ik niet anders. Ik weet ook niet waarom'

'En wie zouden dit dan zijn? Is die vrouw de oude vrouw die hier gewoond heeft?', wijst Mark naar de vrouw die naast de man op de foto staat.

'Nee, ik denk dat dit haar ouders zijn. Dat jonge meisje is denk ik de oude vrouw, maar zeker weten doe ik het niet'

'Waar is ze eigenlijk heen gegaan? Of is ze dood?'

'Nee, ze is niet dood. Ze is naar een bejaardenwoning verhuist hier in de stad. Eens kijken wat er nog meer in zit' Moeder legt de lijstjes naast de kist neer. Daaronder zien ze boekjes liggen met nog wat losse foto's van dezelfde mensen. Ze pakken er een paar om te bekijken. De kleur rood en zwart schijnen een rol te spelen. Dan trekt moeder wit weg, starend naar de omslag van één van de boekjes.

Met trillende handen houdt ze het vast. Haar ogen glijden onrustig over de cover ervan.

'Ach nee...was het er zo één...verschrikkelijk...!!' Mark kijkt naar zijn moeder die ondertussen haar hand voor haar mond geslagen heeft. Haar ogen staan haast angstig. Snel probeert hij een titel van het boekje in zijn moeders hand te lezen maar het is een andere taal.

'Wat is er mam, wat staat er??', vraagt hij gehaast. Maar ze zwijgt. Ineens staat ze vlug op en rent haastig naar het trapgat. Mark zit verwondert en brandend van nieuwsgierigheid naar zijn moeder te kijken die in het trapgat bijna hysterisch naar vader gilt dat hij

vlug moet komen. Tussen het gillen door gemaand ze Mark de spullen te laten liggen en naar beneden te gaan.

'Dit zijn geen zaken voor kinderen!', roept ze Mark angstig toe. Als moeder even het trapgat in kijkt om te zien waar vader blijft propt hij snel drie foto's en een dun boekje onder zijn trui en klimt vervolgens de vlizotrap af waar vader al klaar staat om naar boven te gaan. Ook Teun staat intussen onder aan de trap.

'Wat is er aan de hand, is er iemand vermoord ofzo??', vraagt hij met fronsende wenkbrauwen.

'Jongens, gaan jullie maar lekker bezig met het inrichten van jullie kamers, ik moet geloof ik even met moeder praten' ,zegt vader kalm.

Als hij de vliering opstapt sleurt moeder hem mee naar de kist. Mark en Teun blijven, elkaar verbaasd aankijkend, onderaan de trap staan. Ze horen moeder paniekerig fluisteren maar ze kunnen niet verstaan waar ze het over heeft.

'Rustig nou maar', horen ze vader hardop zeggen ; ' Ik zal maandag de makelaar bellen of ze de kist op willen halen, oke? Maak je maar geen zorgen, dit staat los van het huis'

'Maar ik wil niet dat de jongens dit weten! De zolder moet op slot tot de kist weg is', horen ze moeder sissen.

Teun kijkt Mark verwondert aan. De vraagtekens dansen in zijn ogen. Mark neemt hem mee naar Teun zijn kamer en sluit de deur achter zich.

'Wat is er in vredesnaam boven gebeurt, wat hebben jullie gevonden?', vraagt hij Mark met brandende nieuwsgierigheid.

'Er staat een kist met antieke fotolijstjes en boekjes. Nadat we een boekje gepakt hadden schrok ze geweldig en zei ; 'was het er zo één'. Daarna moest ik rap naar beneden. Volgens mij zijn het Duitse boekjes maar dat weet ik niet zeker'

Mark zegt niets over de foto's en het boekje onder zijn trui en houdt zijn handen op zijn buik.